

*Україна хоронить синів.
Кожен день у сльозах і печалі...
І невимовний крик матерів,
Чиє серце волає ночами...*

Історія мовчить. Але вона твориться. І творці її – люди. Вони залишають по собі свої добрі набутки, а буває так, що результати людських творінь та вчинків дають про себе знати через роки, десятиліття. І тоді історія, наче суворий арбітр, виставляє оцінку, яку продиктував їй час.

У цей нелегкий і трагічний для України час, коли наші патріоти гинуть на Сході країни, а сусідня держава розпочала проти нас неоголошену війну, варто все-таки сказати, що історія має здатність повторюватися. Тільки одиниці ставлять на перший план мету: жити для людей.

Ми хочемо розповісти саме про таких людей – Ляшука Максима

Володимировича (фото з ліва) та Кіріся Олексія Сергійовича (фото з права)-колишніх працівників Млинівського центру туризму. Розкрити моральні мотиви їхнього героїзму, адже вони були із тих, хто

творив сучасну, скроплену кров'ю, історію України. Ми прагнемо, щоб усі почули про їхнє коротке життя, яке вони поклали на вівтар свободи, заради Батьківщини.

На нашу думку, їхні вчинки заслуговують наслідування. Залишивши найдорожче, що у них було – свої родини, пішли відстоювати світле майбутнє України – воювати на Схід. Тільки завдяки таким людям, як наші

Максим Володимирович та Олексій Сергійович, ми переможемо, ми будемо жити у вільній державі.

Ляшук Максим Володимирович (18.05.1989 – 29.08.2014)

Він ніколи і ні від кого не ховався

18 травня 1989 року в сонячний весняний день народився Воїн Світла – Ляшук Максим. Маленького хлопчика ще з дитинства все цікавило та приваблювало. Був він непосидючий, проте слухняний. Ще тоді, коли його запитували, де він народився, з гордістю, піднімаючи голову, казав: «В Україні!»

Дитинство Максима пройшло у місті Луцьк. Там промайнули й перші шкільні роки хлопця. Влітку хлопчик любляв відпочивати у тітці, де мав багато друзів. Одного разу з ним трапилась така історія. Максим разом зі своїм товаришем Ігорем влізли у закинтий корівник. Потрапивши туди, побачили біля стінки електрощитову, збоку біля неї знаходився металевий важіль. Ігор смикнув за нього, відчинив двері та почав виривати провід. Хлопця вдарило електричним струмом. Він міг загинути, але Максим, який був поруч, не розгубився, з усієї сили штовхнув Ігоря, і тим самим врятував йому життя. Варто зауважити, що на той час Максимові було 14 років, а Ігорю – 12.

Згодом сім'я Ляшуків переїжджає в с. Острожець, де він продовжує навчання в Острожецькій середній школі. Максим завжди керувався вродженим прагненням до справедливості. Він був патріотом із дитинства. Любив уроки історії, на яких найбільше дискутував про майбутнє України. Займався спортом, бойовими мистецтвами в спортивному клубі східних єдиноборств «Ояма», отримав коричневий пояс по карате. Активний, цілеспрямований, брав участь у різних змаганнях. Дисциплінований хлопець користувався неабияким авторитетом серед однокласників, які завжди радилися з ним.

Після закінчення школи вступив до Луцького інституту розвитку людини на спеціальність «Фізична реабілітація». У цьому ж інституті закінчив магістратуру.

Максим завжди жив за трьома життєвими принципами: «Бути завжди справедливим; за свої вчинки треба завжди відповідати; якщо дав обіцянку – виконуй її, як би важко не було». Він завжди доводив до кінця усе, за що брався, і досягав поставленої мети.

Мав такий характер, що якщо вирішить щось, то вже не відступить від свого. Коли йому виповнилось 18 років, за власним бажанням пішов служити в армію. Служив у Києві у внутрішніх військах.

Після служби Максим обрав для себе роботу в правоохоронних органах, щоб завжди діяти по справедливості, допомагати скривдженим. Вступив до школи міліції в Сокиричах, куди його рекомендували після гарної служби. Працював міліціонером у взводі спецроты «Грифон» УМВС, був помічником оперуповноваженого відділу швидкого реагування «Сокіл», УБОЗ УМВС.

Відповідальний, сміливий, рішучий працівник, який у своїх вчинках керувався честю і совістю.

Красивий широкоплечий юнак зачарував серце однокласниці Ольги, яка відповіла йому взаємністю. Двоє молодих людей поєднали свої долі. Максим завжди був чуйним, уважним, люблячим чоловіком. З великої любові згодом народився син Матвій, в усьому схожий на свого тата.

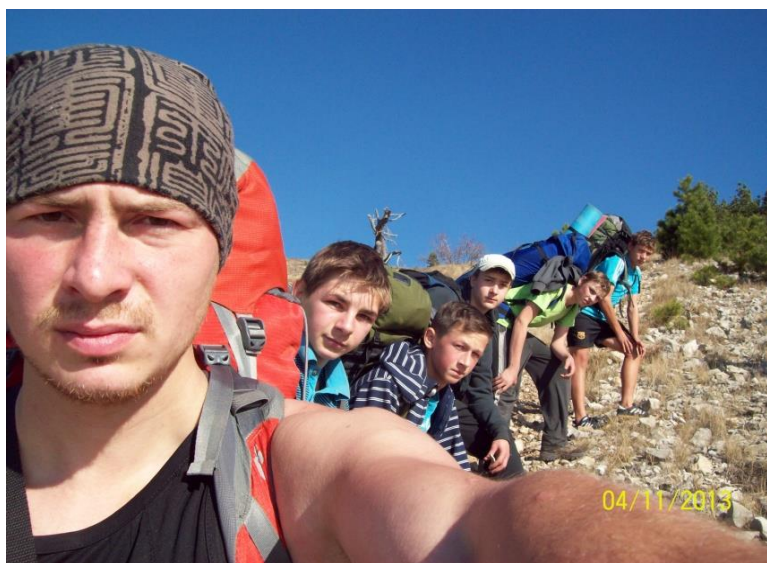

Важка аварія змінила життя

22-річний міліціонер, кар'єра якого тільки-но починалася, потрапив у жахливу автомобільну аварію, яка стала у житті Максима важким випробовуванням та спричинила нелегкі наслідки для його здоров'я. Чотири дні він був у комі. А прийшовши до тями, почав робити усе для якнайшвидшого відновлення свого фізичного стану. Внаслідок аварії йому відняло правий бік і він не міг розмовляти. Проте він жорстко, не шкодуючи сил, займався собою і поступово одужував. У нагоді стали знання реабілітолога. Було й таке, що прив'язував ногу до педалі велосипеда і осилював відстані до 10 км. Мав дуже міцну і незламну силу волі, яка допомагала йому витримувати і долати такі перешкоди, які іншим були б не до снаги.

Максим за станом здоров'я не мав змоги працювати у міліції і став учителем фізкультури. Роботу з дітьми поєднав із захопленням туризмом та краєзнавством. Здібного молодого вчителя помітили, запропонували роботу в Млинівському центрі туристсько-краєзнавчої творчості учнівської молоді Млинівської селищної ради Рівненської області на посаді керівника гуртків.

З вересня 2011 по червень 2014 року Максим Володимирович

активно працював над залученням дітей та учнівської молоді до туристсько-краєзнавчої роботи. Завдяки зусиллям керівника гуртка його вихованці були активними учасниками краєзнавчих експедицій,

змагань. Про його плідний і якісний педагогічний доробок свідчить перемога вихованців у всеукраїнських змаганнях з техніки пішохідного

туризму «Стежками героїв». Юні туристи зі своїм наставником вдосконалювали техніку пішогохідного та гірського туризму, із захопленням ходили в туристичні походи. Зокрема: здійснили зимове сходження на вершину Великий Верх (2012 р.); походи II ступеня складності по гірському масиву Горгани (г. Карпати, 2012 р.), III ступеня складності територією Закарпатської області (2012 р.), I категорії складності по території Рівненської та Тернопільської областей (2013 р.). У жовтні – листопаді 2013 року пройшли черговий багатоденний категорійний маршрут Кримськими горами. Своїх вихованців Максим Володимирович навчав ніколи не здаватися, а йти лише вперед до поставленої мети.

Почався Майдан – і

для Максима почалося нове життя. Із самого початку був одним із творців революції гідності. Вступив до «Самооборони Волині». Згодом поїхав до Києва відстоювати європейський вибір України. На всі прохання залишитися вдома, відповідав: «Я там потрібен, я маю бути там! Хто, якщо не я?». Зі столиці повернувся із рішучим наміром йти захищати Крим від російських окупантів. Однак не встиг – півострів здали напрочуд швидко, без опору і жодного пострілу.

Полум'я війни запалало на Донбасі – місцеві сепаратисти за підтримки російських агресорів нав'язали Україні війну. Відтак Максим вдруге одягає міліцейську форму і одним із перших записується в

батальйон «Світязь» для захисту східних рубежів. Повернення в міліцію було його мрією. Максим отримав посаду командира взводу. Свій досвід і знання він намагався максимально

передати добровольцям. Бойове хрещення з побратимами пройшов в Ясинуватій, де показав себе відважним воїном та розумним керівником. Незабаром добровольчий батальйон «Світязь» відправили в Іловайськ, у саме пекло війни.

Останній дзвінок... із Іловайського котла

Спогади Володимира Васильовича Ляшука, тата Максима

«Головною метою діяльності добровольчих батальйонів при МВС, в тому числі і батальйону «Світязь», мала бути зачистка міст після їхнього звільнення, – зазначає Володимир Васильович. – Натомість їх, справжніх

патріотів, виставили із автоматами на передову. Коли йшли на операцію в Іловайськ, думали, що йдуть на день-два. Там вони і потрапили в оточення, без їжі, без достатнього озброєння. Коли я востаннє із ним розмовляв, Максим був там, в Іловайську, в школі, вся Україна бачила його на відео із автоматом біля вікна. Він сказав мені: «На все Божа воля, ми оточені, виходу немає». Хлопці стояли до кінця. Однак смерть зустріли в жорстокому та нерівному бою. Усі вони, котрі там загинули, були справжніми патріотами».

Шлях у безсмертя

За спогадами Ігоря Дрючана, заступника командира роти особливого призначення МВС «Світязь», 29 серпня 2014 року бійці «Світязя» разом із добровольчими батальйонами та військовими Збройних Сил України залишили Іловайськ і у

складі колони вирушили у так званий «зелений коридор»... Ніхто і гадки не мав, що, здавалося б, безпечний вихід із міста стане для них страшною смертельною пасткою. Спершу колону, яка розтягнулася на чотири кілометри, агресор обстрілював звідусіль зі стрілецької зброї, артилерійських установок «Нова», танків. ПТУРСів. Вибухи, залпи... Крики, стогін поранених, сотні бездиханних тіл. Хаос...

Довгих чотири місяці рідні та друзі сподівалися, що хлопці вижили, жеврів промінчик побачити живими синів, чоловіків, братів, батьків.

Тривалий час правоохоронці вважалися безвісти зниклими. Керівництво МВС України у Волинській області, колеги, родини зниклих доклали чимало зусиль, аби дізнатися про подальшу долю захисників України. На жаль, зі смертельного пекла Максим, як багато побратимів, не

вирвався, Волинські правоохоронці з'ясували, що земляки-герої полягли смертю хоробрих і 1 жовтня 2014 року були поховані на Кушучубському кладовищі під Запоріжжям. Відшукати місце поховання вдалося завдяки титанічним

зусиллям рідних та збігом ДНК-профілів у ході довгого розслідування.

Знайшов спокій у рідній землі

Відтак тіла п'яти бійців «Світязь» сумнозвісним «вантажом - 200» були доправлені в Луцьк. 27 грудня 2014 року героїв відспівали у Свято-Троїцькому кафедральному соборі, а на театральній площі відбулася громадська панахида.

Після цього труни з тілами загиблих під Іловайськом воїнів доправили на малу батьківщину, де знайшли спокій у рідній землі. У побратимів загиблих виникали запитання до тих, хто зарахував хлопців до невідомих, адже на кожному була спецформа з шевроном «Світязь», а на одному – навіть розпізнавальний шеврон.

Тисячі односельців, жителів інших населених пунктів Рівненщини, Волині попрощалися з Максимом Володимировичем Ляшуком.

У родині Ляшуків – вічний біль та смуток: батьки втратили сина ,

брат – старшого брата, дружина – коханого чоловіка. Максим також пішов на передову, аби завоювати мирне майбутнє для свого маленького синочка Матвійка. «Мій чоловік – Герой. Бо він не побоявся стати на захист своєї Батьківщини і

його синочок знатиме про це, коли виросте. Хоч і зараз дуже сумує, за своїм татком і проситься до нього на небо», - розповіла дружина Ольга.

З рідними Максим не розлучався, перебуваючи далеко від дому. У телефоні були сімейні фотографії, які він переглядав щодня.

На жаль, обійняти свою маленьку кровиночку більше не судилося. 29 серпня 2014 року серце нашого Героя припинило битися.

За особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність присязі Указом Президента України Петра Порошенка «Про відзначення державними нагородами України» Максим Володимирович Ляшук нагороджений орденом «За мужність» III ступеня посмертно.

Наш Максиме, ми ніколи Тебе не забудемо!!! Ти був для нас не просто педагогом та авторитетним керівником. Ти залишив кожному з нас частинку своєї гарячої душі, настільки гарячої, що, здається, могла зігріти весь світ. За своє коротке життя стільки пережив, незважаючи на перешкоди, мужньо йшов уперед і ніколи не здавався. Таких прекрасних, неординарних, невтомних людей ми ще ніколи не зустрічали. Дякуємо Богу за те, що дав нам можливість з Тобою познайомитись та спілкуватись. Ти заряджав енергією. Хоч ти і був молодий, Твоя воля та мудрість нас вражали. Ти був настільки справжнім, що зараз важко повірити, що Тебе уже немає. Залишились без твого тепла, підтримки та любові твій синочок, дружина, мама, тато, брат, твої хлопці. Ці довгі чотири місяці ми вірили, чекали, молились за тебе. Важко... Світ втратив прекрасну душу, - небо нею розбагатіло.

Вшановувати пам'ять героїв, які віддали своє життя за нас – наш святий обов'язок.

У червні 2016 року відбулася презентація фільму «Світязь» дорога слави і болю». Телефільм здобув найвищу відзнаку VII Міжнародного фестивалю телепрограм «Калинові мости» в республіці Польща. Про долю сімох бійців роти поліції особливого призначення «Світязь», які загинули на виході з «Іловайського котла». Матеріали даного фільму

використовуються на заняттях гуртків Млинівського центру туризму. Цей фільм - пам'ять для майбутніх поколінь про їхніх батьків. (Додаток 1).

Щорічні триденні змагання зі спортивного туризму, спортивного орієнтування та зліт юних туристів-краєзнавців, які проводяться Млинівським центром туризму вже 10 років поспіль, з 2015 року присвячені пам'яті Максима Володимировича Ляшука. Цей захід збирає понад 400 учасників із усіх загальноосвітніх навчальних закладів району. На урочисте відкриття змагань приїздять батьки, брат, дружина та синочок Максима – Матвійко.

Кірись Олексій Сергійович (30.03.1981 – 27.12. 2015)

Страшна звістка

27 грудня 2015 року страшна й безжальна звістка за лічені хвилини облетіла весь Млинівський район: під час проведення АТО у боях під Горлівкою Донецької області загинув уродженець смт Млинів, 34-річний солдат-розвідник 24-го окремого штурмового батальйону «Айдар» Олексій Кірись, позивний «Карась».

В одну мить яскраві кольори новорічно-різдвяних свят стали тьманими й невиразними — двері в дім Млинівщини навстіж розчинила непрохана смерть. Олексій загинув під час мінометного обстрілу позицій, на яких ніс у той час військову службу.

Нарекли на честь святого Олексія.

Спогади Лідії Феофанівни Кірись, мами Олексія

«Нарекли на честь святого Олексій, якого всі лагідно називали не інакше як Алік, народився 30 березня 1981 року в Смодві. В сім'ї планували, якщо народиться первісток-хлопчик, то буде тільки Юрієм і не інакше. І

коли під лікарнею щасливий татусь почув слово «син», радощам не було меж. Оскільки хлопчик народився на теплому Олексія, вирішили, що ім'я

він приніс собі сам.» До слова: Юрій у Кірисів таки з'явився, так назвали молодшого сина. Наступного року ми переїхали у райцентр на постійне місце проживання. У 1987 році Аліка привели в 1 клас Млинівської СШ №2, а в 1998 він разом із однокласниками став першим випускником гуманітарної гімназії, в яку того року реорганізували «другу» школу. Директор Микола Кравчук та педагоги неодноразово говорили мені, що Олексій надзвичайно добрий, щирий, чуйний, відвертий учень, він завжди усміхався. Як пригадують Олексієві однокласники, Алік ніколи не сумував, він був веселуном і справжнім оптимістом, ніколи не впадав у відчай, вмів підтримати, був готовий у будь-яку мить прийти на допомогу. Після закінчення гімназії Олексій продовжив навчання у Рівненському інституті водного господарства. Останній період, до подій на Сході,

працював у Млинівському центрі туризму. Яюсь, на День народження я подарувала Аліку м'яку іграшку-вівцю, так як він народився під цим знаком зодіаку. Синочок надзвичайно полюбив її. Всюди вона була з ним, стала для нього талісманом. І я була надзвичайно вражена, що серед речей, які передали мені зі сходу була ця ж сама м'яка іграшка. Зараз вона для мене найбільша згадка, цінність, що залишилася від сина. Я навіть її не

прала, щоб постійно відчувати запах Аліка, війни, яка забрала від мене найдорожче – сина. Тепер щодня йду до його портрета, який написала і подарувала родині місцева художниця Ніна Августін. Говорю з ним. Дістаю потьмянілі альбоми з дитячими й армійськими фотокартками сина. ».

Воєн без смертей не буває

Спогади Юрія Сергійовича Кірися, брата Олексія

«Кажуть, воєн без смертей не буває. Коли розпочалися події на сході України, першим на фронт добровольцем пішов я. Однак і Олексій довго не втримався. Пройшовши Майдан і Революцію Гідності, як справжній патріот і син землі української, він не міг залишатися осторонь. Якось у розмові зі мною попросився до мене в батальйон «Донбас». Але у відповідь на мої вмовляння і переконання залишитися вдома старший відповів: «Я ніколи не

ховався і ховатися ні від кого не буду». я навіть вдався до хитрощів: попросив кадровиків свого батальйону не брати Олексія за жодних умов. Однак недооцінив рідну людину. Олексій записався добровольцем в «Айдар». Яким чином пройшов медкомісію, маючи серйозні проблеми зі здоров'ям, ми й досі не можемо збагнути. Із лютого 2015 року брат став одним із айдарівців. Під позивним «Карась» відразу зарекомендував себе сильним, мужнім, відважним бійцем, якого поважали і цінували побратими, кожен, хто був поряд, міг сміливо довірити Олексію своє життя. На фронті був розвідником, кулеметником, оператором-навідником БМП-1, причому, одним із кращих у своїй справі. Не дивно, що сепаратисти ненавиділи відважного воїна і навіть внесли ім'я Аліка до так званого «розстрільного списку». Брат пройшов із боями по всій лінії оборони Луганська: Золоте, 25-й і 29-й блокпости, Сокольники, Трьохізбенка, Щастя, Кримське. В останні місяці життя перебував у найгарячіших точках Донеччини.

26 грудня 2015 року у боях під Горлівкою, поблизу містечка Новгородське, сепаратисти запросили режим тиші, щоб забрати тіла убитих і поранених, якої не дотрималися. Прикриваючи хлопців, Олексій отримав тяжке поранення в голову. А 27 грудня о пів на четверту ранку у кареті «швидкої» його життя обірвалося навіки... 29 грудня, прихиливши коліна, Млинів зустрічав свого героя. Друзі та побратими від Ужинецького перехрестя принесли Олексія додому в домовині. У нього були великі плани, світлі мрії, адже 30 грудня, напередодні новоріччя Алік готувався стати на рушничок щастя із нареченою, яку зустрів там, на сході. Не судилося... Саме того дня найдостойнішого зі своїх синів Млинів проводжав в останню дорогу...».

Нагороди Олексія Сергійовича

У травні 2016 року мамі Олексія Кіріся Лідії надійшла бандероль від Віктора Очеретного – командира військового підрозділу, в якому на Донбасі воював її син. Віктор Петрович надіслав згорьованій матусі нагороду сина, якою його удостоїла Українська Православна церква Київського патріархату – медаль «За жертвність і любов до України».

Цікаво, що Указ №8914 про нагородження Олексія Кіріся цією медаллю Патріарх Київський і всія Руси-України підписав 22 грудня 2015 року – за 5 днів до загибелі Олексія під Горлівкою.

Також Віктор Очеретний повідомив, що побратими Олексія, як і обіцяли, на місці його загибелі встановили пам'ятний знак. Відтепер він нагадуватиме всім, як і де відважний «Карась» (позивний Олексія Кіріся) віддав своє життя за Україну і мир на Донбасі.

Указом Президента України № 216/2016 від 18 травня 2016 року, “за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті дер

жавного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі”, нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороду отримав брат Олексія – Юрій Кірись, теж воїн АТО.

У пам'ять про Олексія

На відкриття меморіальної дошки на подвір'ї гімназії зібралися не лише учні, вчителі навчального закладу та працівники Млинівського центру туризму. Прийшли представники районної та місцевої влади, райвійськкомату, родина Олексія, сусіди, друзі,

однокласники, демобілізовані воїни АТО, громадськість селища. Настоятель Свято-Михайлівського храму та хористи освятили меморіальну дошку, право відкрити яку надали братові Олексія Юрію та другові загиблого – учаснику АТО випускнику гімназії Миколі Думі. Хвилиною мовчання та квітами присутні віддали честь Патріоту, учні запалили лампадки.

Не міг стримати чоловічої сльози й однокласник і друг загиблого, підполковник Збройних сил України Олег Басалига: «Востаннє я зустрівся з Олексієм в зоні проведення АТО на Луганщині. Він приїхав до мене

разом із Романом Сироваткою. Треба було лише бачити його очі... Перше, що сказав мені – допоможи знайти підствольник і рукавиці. А ще ненароком промовився, що болить спина. Він носив кулемет, маючи три грижі. Це був справжній герой... Всі учні залишають по собі пам'ять. А Олексій стане прикладом мужності, справжнього патріотизму і героїзму для багатьох поколінь. І ця меморіальна плита на стіні навчального закладу буде цьому підтвердженням».

Завершуючи освячення пам'ятного знака, о.Тарас зазначив: «30 березня Церква вшановує святого Олексія, який народився у 360 році у Римі, у багатих батьків. Йому пророчили прекрасне майбутнє – освіту, кар'єру, сімейне щастя, добро і затишок серед того великого маєтку, приготованого батьками. Але Олексій полюбив Бога настільки, що вирішив присвятити Йому своє життя. І погордив усім, як пише «Житіє» – і сімейним щастям, і кар'єрою, і тією великою спадщиною. Усім, бо любив Христа, і за Христа він своє життя положив. Минуло багато часу, але Церква його не забула: щороку 30 березня православні християни згадують святого, який своїм смиренням придбав собі величність, а своєю бідністю придбав собі велике багатство: тікав від людської слави, а здобув собі славу Божу.

І ось через багато років наша млинівська земля збагатилася ще одним Олексієм, який теж погордив славою цього світу, своїм сімейним щастям, усім заради служіння Україні і народові. А як каже Святе Письмо, служити народові – то служити Богу... Олексій Кірись зложив своє життя на вівтар незалежності, свободи України, вівтар щасливого майбутнього своєї нації. І так як Церква і православний люд не забули преподобного Олексія, назвавши його чоловіком Божим, так, дай, Боже, і наша земля, нація і зокрема млинівський край не забуде свого героя Олексія». Священик запропонував щороку у цей день вшановувати у гімназії добру пам'ять про Олексія Кірися.

Поки битиметься в грудях бодай одне чесне серце, поки відлунюватиме зойк невинно замучених і вбитих, поки земля носитиме сліди грабунків, плюндрування, поки житиме Україна, - а вона житиме вічно! – ми повинні і будемо пам'ять про тих, хто віддав своє життя, щоб торжествувала правда в ім'я слави і волі рідного народу.

Безіменних героїв не було, а були люди, які мали своє обличчя, свої сподівання і надії... І ми повинні терпляче збирати свідчення про тих, хто поліг за себе і за нас.

І особливо боляче говорити сьогодні про невідомо зниклих героїв Революції гідності, про те що на Сході сотні могил теж невідомих ще Героїв, що чорне крило забрало кращих синів України.

На честь Максима Ляшука та Олексія Кірися в Млинівському центрі туристсько-краєзнавчої творчості учнівської молоді Млинівської селищної ради облаштовано куточок пам'яті, щоб у серцях прийдешніх поколінь навіки закарбувався подвиг наших героїв.

Куточок пам'яті – це щира дань героям, які самовіддано захищали Вітчизну, боролися за її суверенітет, мир і спокій на рідній українській землі. Наші наставники зі стенду щодня зустрічають та проводжають поглядом гуртківців, нагадують кожному з нас, що тисячі героїв поклали життя, аби ми жили в мирній квітучій Україні.

Шанувати пам'ять героїв, які віддали своє життя за нас, – наш святий обов'язок. Їхній героїчний вчинок довів нам усім, що маємо змінювати

себе, гідно жити і бути справжніми людьми, такими, якими були Максим Ляшук та Олексій Кірись, – людьми з великих літер, людьми слова і честі.

Зі стели знову посміхаються їхні очі...

Герої не вмирають, вони йдуть на небеса! А ми, живі, повинні бути гідними їх подвигу! Найкращим пам'ятником для наших наставників та тисяч Героїв буде квітуча та незалежна Україна, заради якої вони віддали найдорожче – власне життя»!

Він не помер! Герої не вмирають!
Це просто шлях проліг у небеса-
Його маршрути стоптані до краю...
А цей маршрут Господь йому писав!

Його сліди згубились десь в
Карпатах,
Серед смерек, казок та синіх гір...
Душа його горіла, наче ватра,

Ось так він жив – Душею Всесвіт грів.
Він був із тих, яких не забувають,
У все вкладав частиночку душі.
Такі вітрів попутних не шукають,

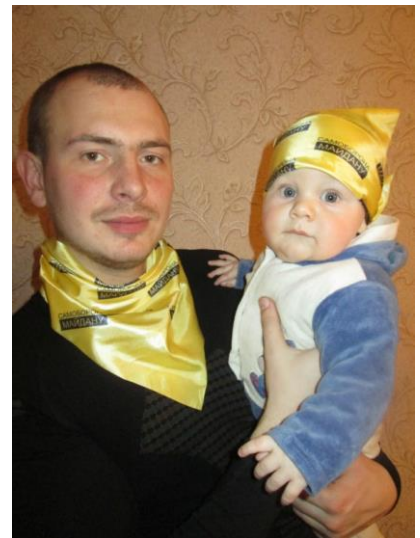
Ідуть вперед, долаючи страхи!

Так боляче, що більше вже не буде
Тієї посмішки, отих сумних очей,
Ніколи більш не дихатимуть груди,
І очі не глядітимуть ночей...

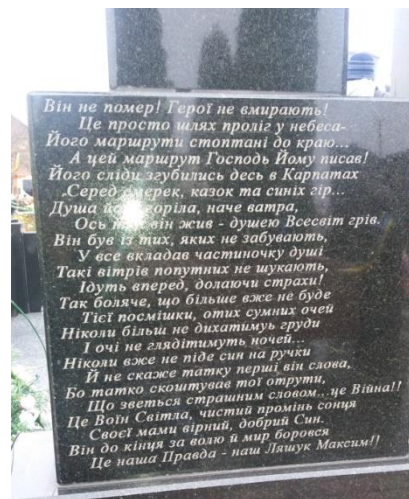

Ніколи вже не піде син на ручки,
Й не скаже татку перші він слова,
Бо татко скуштував тої отрути,
Що зветься страшним словом – це війна!

Це Воїн Світла, чистий промінь сонця,
Своєї мами вірний, добрий Син,
Він до кінця за волю й мир боровся,
Це наша Правда, наш Ляшук Максим!!!

Рудь Оля, учениця Максима Володимировича Ляшука
На зворотній стінці зведеного в с. Острожець пам'ятника
Максиму Ляшуку викарбовані слова із цього вірша.

Список використаних джерел

1. Пагула Є. Пам'ять про віддану душу, що впала в степах... / Єлизавета Пагула // Гомін. – 2015 . – 28 трав. – С. 5
2. Райко О. Ім'я Героя житиме в серцях/О. Райко // Гомін . – 2016 . – 7 квіт. – С. 1, 3
3. Тарасюк В. Йому в віках судилося безсмертя / Віталій Тарасюк // Гомін. – 2015 . – 26 лют. – С. 1
4. Райко О., Цимбалюк Є. У Млинові провели в останню путь воїна, який врятував життя бойовим побратимам // Українська православна церква Київського патріархату. Рівненська Єпархія
5. Цимбалюк Є., Тарасюк В. «Вибач матусю, за чорну хустину...» / Є. Цимбалюк // Гомін [Млинів]. – 2016 . – 14 січ. – с.1, 3
6. Боець, який загинув в АТО, у 14 років врятував життя друзів //Волинські новини
7. Луцьк прощатиметься із п'ятьма загиблими бійцями «Світязя» // Волинські новини
8. Останній дзвінок із «іловайського котла», – батько загиблого бійця «Світязя» //Волинські новини
9. Медаль одержала мама Героя // Гомін . – 2016 . – 19 травн. – С. 1
10. Посмертна нагорода Герою // Гомін . – 2016 . – 26 травн. – С. 1
11. Інтернет ресурси:
Книга пам'яті . – Режим доступу
<http://memorybook.org.ua/units/svityaz.htm> - Назва з екрана;
12. Інтерв'ювання:
  - Ляшук Володимир Васильович, 1968р.н., с. Острожець;
  - Ляшук Наталя Володимирівна, 1969 р.н., с. Осторжець;
  - Ляшук Ольга Володимирівна, 1989 р.н., с. Острожець;
  - Кірись Лідія Феофанівна, 1958 р.н., смт. Млинів;
  - Кірись Юрій Олексійович, 1983 р.н., смт. Млинів.

